स्वगृहं गत्वा द्वादशब्रह्मौदनान् 'वा', निर्व्वपेत्। 'इष्टिभिः' 'वा', आग्नेयाष्टाकपालरूपाभिः, 'द्वादशभिर्यजेतेति' ॥

(२) तत्रेष्टिपक्षं दूषयति। "यदीष्टिभिर्यजेत। उपनामुक एनं यज्ञः स्यात्। पापीयाꣳस्तु स्यात्। आप्तानि वा एतस्य छन्दाꣳसि। य ईजानः। तानि क एतावदाशु पुनः प्रयुञ्जीतेति। सर्व्वा वै सꣳस्थिते यज्ञे वागाप्यते ॥ १ ॥ साप्ता भवति यातयाम्नी। क्रूरीकृतेव हि भवत्यरुष्कृता। सा न पुनः प्रयुज्येत्याहुः" इति। 'यदि', अयं 'इष्टिभिर्यजेत्', तदानीं सफलः 'यज्ञः', 'एनं' यजमानं प्रति, 'उपनामुकः', उपनमनशीलः, 'स्यात्', यज्ञफलमस्य सम्पद्यत एव किं त्वसौ पापतरो भवति। कुत इति चेत्, तदुच्यते। 'यः' यजमानः, इष्टवान् 'एतस्य', 'छन्दाꣳसि' मन्त्रगतानि, 'आप्तानि' उपयुक्तानि, एवं सति 'तानि' छन्दाꣳसि, 'पुनः', अपि 'एतावदाशु' अत्यन्तशीघ्रं, 'कः', नाम प्रयोक्तुमर्हति। नह्युपकर्त्तॄणि छन्दाꣳसि अत्यन्तप्रयासं प्रापयितुं योग्यानि, किञ्च न केवलं छन्दांस्येवोपयुक्तानि। किन्तु यज्ञे समाप्ते सति 'सर्व्वा', अपि 'वाक्','आप्यते'कृतप्रयोजना वर्त्तते। 'सा' च तथा कृतप्रयोजना सती,'यातयाम्नी' गतसारा भवति। एवं सति 'पुनः',प्रयुज्यमाना 'अरुष्कृता' पिष्टपेषणस्थानीयेन पुनःप्रयोगेन बाधिता,'क्रूरीकृतेव' हि क्रूरस्वभावतां नीतैव, 'भवति', हि तस्मात् 'सा' वाक्, न पुनः प्रयोक्तव्येत्येवं रहस्याभिज्ञाः 'आहुः' ॥

(३) शाखान्तरपक्षं दूषयित्वा स्वपक्षं विधत्ते। "द्वादशैव